

Kurucusu:
Dr. Mehmet Ali UZ

Yayın Kurulu:
Dr. Mehmet Ali UZ
Prof. Dr. Saim SAKAOĞLU
Hasan YAŞAR
Ahmet ÇELİK
Ali IŞIK
Av. Serdar CEYLAN

CİLT: 24 • SAYI: 7
19 Mart 2025 ÇARŞAMBA

KADEMİK

Sayfalar

Merhaba

f /akademiksayfalar

www.merhabahaber.com

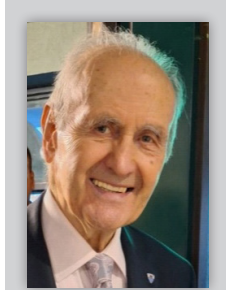
GİDENLERE SELAM OLSUN: 1 SEYİT KÜÇÜKBEZİRCİ VE HASAN ÖZÖNDER

Şiir; dost demektir, arkadaş demektir, biz Gonyalıların ağzında ebbab demektir; hasılı o sihirli sesi yakalayabilene şiir her şey demektir. Bazen bir mısra, bazen bir beyit... Bu minik şiir parçaları yeri gelince bir destan gibi gürül gürül akıp gidiverir. Şiire gönül verenler bilirler, bazen koca bir şiiri bir mısraı veya bir beyti ayakta tutuverir. Karaca Oğlan, Çukurova bayramlığın giyerken, Çıplaklığın üzerinde soyarken

derken hangi kocaman dünyayı kucaklayıveriyor acaba?

Yazımızın köşe başlığını bir hatırlayalım hele, acaba neler neler fısıldayıverecek? Biz şiiri genel ağdan, bir şarkı güftesi olarak alıyoruz, galiba Yahya Kemal de böyle aktarmamızı arzu edecekti. Şiirimizi Süleyman Erguner uş-

şak makamında ve yürük semai usulünde bestelemiş. Şarkıyı az da olsa bilenlerimiz mutlaka bu yazımızı bir musiki meclisinde imişçesine fısıldayacaklardır, inanıyorum. Ömrün şu biten neşvesi tâm olsun erenler,

Prof. Dr.
Saim SAKAOĞLU

*Son meclisi câm üstüne câm olsun erenler.
Şükrânla vedâ ettiğimiz cân-ı fenâyâ;
Son pendimiz ah-lâfa devâm olsun erenler.
Câizse Harâbât-ı İlâhî'de de herşey,
Yârân yine Rindân-ı Kirâm olsun erenler.
Tekrar mülâkî oluruz bezm-i ezelde;*

Evvel giden ahhâba selâm olsun erenler.

Ve biz sözümüze devam ederken son mısraı bir daha fısıldayıverelim:

Evvel giden ahhâba selâm olsun erenler.

Benim Kütüphanem PANELİ

BİRİNCİ BÖLÜM

KÜLTÜR DÜNYAMIZIN İKİ GÜZEL İNSANI

Bir fotoğraf, ne zaman çekildiği, bilinmez. Az çok tahmin edilir de tam bir tarih söylenmesi için küçük çapta bir sayfalar arasında dolaşmamız gerekecektir. Fotoğrafın bize ulaşması genel ağdan gönderildiği için kayıt filan yoktu. O hâlde, 1991 yılından beri eşe dosta gönderdiğimiz yıllık mektupları taramaya sıra gelecekti. ‘Tahminen 2010 yılı olabilir’ düşüncesiyle taramaya başladık. Hemen, daha ikinci yılın mektubunda, 2012 tarihli mektubumuzda şu kısa notu yakalay verdik:

31 Mayıs 2012, İl Halk Kütüphanesi’ndeki, ‘Benim Kütüphanem’ konulu panelde başkanlık yaptım. Konuşmacılar; Yrd. Doç. Dr. Hasan Özönder,

yazar Seyit Küçükbezirci ve ben idik

Böylece belgemiz tarihlenmişti. Bu fotoğrafta üç kişiyiz ama sağında ve solumdaki iki kadim dost yok artık, çoktan ‘evvel giden ahbab’lar arasına katılıp gittiler. Şu birkaç cümle ile bu ahbablarımızı bir daha hatırlayiverelim:

Seyit Küçükbezirci: 15 Nisan 1942 Konya – 11 Aralık 2018, Konya. Konya kültürüne, Ticaret Lisesi’nde öğretmeni Cahit Öztelli’nin yönlendirmesiyle başladı. Gazetecilik, kooperatifçilik, dernek başkanlıkları yaptı. Konya kültürü ile ilgili basılı olan ve olmayan pek çok yayını vardır.

Daha fazla bilgi için, hayatta iken yayımlanan aşağıdaki iki kaynağa bakılabilir.

Mehmet Ali Uz, Konya Kültürüne Hizmet Edenler,

Konya 2003, 251-255.

Ali Işık, "Küçükbezirci, Seyit", Konya Ansiklopedisi, K-M-L. C. 6, Konya 2014, 216-217.

Yrd. Doç. Dr. Hasan Özönder: 17 Ağustos 1943 Konya - 29 Aralık 2019, Konya

1979 yılında Erzurum Atatürk Üniversitesi İslami İlimler Fakültesi'nde Türk İslam Sanatları ve Mimarisi dalında doktora derecesini aldı. 1982 yılında Selçuk Üniversitesi İlahiyat Fakültesi'nde Yrd. Doç. Dr. olarak atandı. On yıl kadar Selçuk Üniversitesi Türk El Sanatları Araştırma ve Geliştirme Merkezi Başkanlığını üstlendi. Sanat tarihi alanındaki eserleri ile tanınmıştır.

Mehmet Ali Uz, Konya Kültürüne Hizmet Edenler, Konya 2003 262-268.

Ahmet Çaycı, "Özönder, Hasan", Konya Ansiklopedisi, M-S, C. 7, Konya 2014, 168.

Bu iki kadim dosttan erken veda edeni Dr. Özönder an-

cak daha önce tanıştığımız ise Küçükbezirci... Geliniz, biz bu eskiliği öne alarak Gonya ağzıyla Siyit deyiverdiğimiz folklor (halk bilimi) araştırmacı arkadaşımızdan başlayıverelim.

Konya (sonradan, Gazi vb.) Lisesi son sınıf öğrencisiyiz. Hem de 83 kişilik tek 6 Ed. şubesinde... Günün şartları bizim sınıfı bir kültür ve sanat dergisi çıkarmaya zorladı. Ferhat misali dağları delerek ÖZLEM'imizi kamuoyuna sunuverdik: Ocak 1959. Biz öğrencilerin dışında kimler mi yazmış, şiirlerini göndermişti acaba? İşte ilk sayıdan birkaç ad: Feyzi Halıcı, Ali Rıdvan Bülbül, Kemal Or, Önal Vasıf Öztaş, Kıymet Karahahin, vb.

Dergimizin varlığı şehrimizde kendi cirmi kadar dağılma ve tanınma yakalayabildi. Elbette şehrimizin gençleri bu etkinliğimizi işitince ya biz onları davet ettik veya onlar aramıza katıldılar. İşte bu yazı çizi âşıklarından biri de Seyit Küçükbezirci idi. O da

bizler gibi gençlik döneminin başlarında idi. Doğum yılı 1942. Henüz 17 yaşında. Ama onun da kendi çağında bir tanınırlığı var. İşte biz bu tanınırlığı değerlendirip onun ikinci ve üçüncü sayılarımızda iki yazısına yer veriyoruz:

1. “Daş Bebek Türküsü”, Özlem, 1 (2), Şubat 1959, 7.14.

2. “Folklor: Köroğlu Kerem Baskını Hikâyesi”, Özlem, 1 (3), Mart-Nisan 1959, 11.

O yıl, Küçükbezirci’nin Ticaret Lisesi’ndeki edebiyat öğretmenini bizim 6 Ed. şubesine de geliyor. Hatta bir iki arkadaşımızın da bize katılmasıyla sınıfımızda bir tür ‘Halk Edebiyatı Matinesi’ diyebileceğim etkinlikler

İşte bizim Küçükbezirci ile tanışmamız böyle, bir yazarlık aşkıyla başlıyordu. Ne ya-

zık ki bu dostluk uzun süreli olmadı. Ben, o yılın sonbaharında İstanbul Üniversiteli oluverdim. Seyit kardeşimiz ise Konya’da... Tatillerde geldiğimiz Konya’mızda, o yıllarda ikindi turlarının atıldığı Alaeddin Caddesi-Zafer Alanı hattında da pek karşılaşmışlığımız yok.

Özetlersek onunla daha yakından tanışmamız 1988 öncesi Konya Turizm Derneği ile Selçuk Üniversitesi’nin ayrı ayrı düzenledikleri bilimsel toplantılarda görüşebiliyorduk.

Bizim Konya’ya ‘kesin dönüş’ yapmamızın tarihi 28 Eylül 1988... Ve dönemin rektörü, üniversitemizin gelmiş geçmiş rektörleri arasında kültür ve sanatı ön plana çıkartan tek temsilcisi Prof. Dr. Halil Cin’in destek ve öncülü-

günde çok güzel bilim toplantıları düzenledik. Seyit kardeşimiz de elbette her toplantıda olmasa bile bizlerle bir arada olmaktan mutluluk duyuyordu.

Tam tarihini hatırlamıyorum. O, âdeta Konya'nın emini idi, Konya ona emanet edilmiş gibi idi. Konya'nın dertleriyle dertlenmek, onlara çare bulmaya çalışmak onu son derece mutlu ediyordu. Bu duygunun kaçınılmaz bir sonucu, 'Konya'yı çalacaklar, bir yere gidemiyorum.' düşüncesini zaman zaman nükteli bir üslup ve gülen bir yüzle söylemesi idi.

Bize seslenmelerinde, adımızı anmalarında hep, 'Sayın Sakaoğlu' derdi. Bu seslenmenin çok anlamlı kullanıldığı yerlerden bir de bizi bir emanetçi olarak değerlendirmesinde görülür:

"Sayın Sakaoğlu, yakında Ankara'ya gideceğim ama Konya'yı kime bırakacağım? Size bıraksam kabul eder misiniz?"

O, çok farklı bir insandı, kendisini tanıyanlar onu hep farklı yönleriyle tanıyorlardı. Bir ortamda söze başlaması veya devam eden bir konuya girmesi etrafındakileri meraklandırır. 'Acaba Seyit Bey konuyu nereye götürecekti, nasıl bağlayacak?'

Daha emekli olmamıştım. Bazen şöyle bir yazıhanesine uğrayıp üç beş kelam etmek için telefonu çaldırıverirdim: Yerindedir, uygundur, uğrayabilirim.

Hiç unutmuyorum, yılların birinde Konya Fikir, Sanat, Kültür Adamları Birliği Derneği'nin (kuruluşu: 30 Kasım 1997) genel kurulu için onun ofisinde toplanmıştık. Kuruluşundan beri o başkanımızdır, ben de denetleme kurulu başkanayım... Yaşasın başkanlıklarımız...

O yıllarda henüz yerleşkeye gidiş geliş yollarında hız limiti yoktur ama ben yine kurallara uyarak sağ şeritten

DR. HASAN ÖZÖNDER KONYA'NIN ÖNEMLİ HAFIZLARINDAN BİRİ

Beldelerin "Yüz akı" eserleri olur, tesisleri olur... Beldelerin "Yüz akı" insanları olur.. Bunlar varsa ve sayıları ne kadar çoksa o beldenin saygınlığı da o kadar büyük olur.

Konya; büyük Türk tarihi açısından, büyük Türk kültür birikimi açısından, dinler ve inançlar açısından kutsal bir "Taht ve Baht" şehridir: "Belde-i muhayyere"dir.

Nalçacı Kavşağı'na gelirim. Şimdilerde yasak mı, bilmiyorum; o yıllarda sola dönüp hastaneye doğru yönelmek serbest idi. Şansımız varsa bir de park yeri bulabiliriz. Artık gelsin Konya kültürü, gitsen Konya kültürü... Hayaller, hayaller, gerçekleştiremeyeceğini bildiğimiz hayaller. Ama ne demişlerdi büyüklerimiz: İnsan hayal ettiği müddetçe yaşar.

Hatırladığım kadarıyla cumartesi günleri bazı arkadaşlarıyla oturup sohbet ederdi. Bir gün dedim ki:

"Seyitçiğim, bizim anlı şanlı derneğimiz var, üyeleri de var. Ben sizlere kitaplarımdan hediye etmek istiyorum..."

Sonuç: Bizim 2000 Nissan

Primera'nın bagajına kitaplarımı doldurup şehrin eminine doğru yola koyuluyorum. Her kitabımdan en az yedişer tane... Orada olmayanların hakkını da koruma altına alıyoruz. Tabii imza işi devreye giriyor. Neyse, herkesin bir iki kitabını imzalıyoruz.

Bu arada Seyitçiğimizi ziyarete gelenler de fazlalıklardan yararlanırlar, onlara da birer ikişer kitap imzalayırız.

Onun İnce Minare'nin arkasındaki ofisinde gerçekleştirdiğimiz güzel bir toplantımız vardır. Bir cumartesi günü orada toplanmıştık, hepimizin hayallerine tercüman olan başkanımızı heyecanla dinlemiştik. Tarih mi? Geçen yüzyılın sonları olabilir. Keş-

KONYA ÇOCUĞU BİR BİLİM VE KÜLTÜR ADAMI; “PROF. DR. SAİM SAKAOĞLU”

-Hey,

-Hey eski günler, eski yıllar, eski resimler, eski gazeteler...

-Hey,

-Hey on sekiz yaşıma, yirmi yaşıma, otuz yıl öncenin Konya'sı, Ticaret Lisesi, Konya Lisesi, sevgili hocalarımız, can arkadaşlarımız..

Günlerdir bir kitabı inceliyorum.. “Doğumunun 50. Yazı Hayatının 30. Yılı Müsebetiyle Hocam PROF. DR. SAİM SAKAOĞLU”

Öğrencisi Yrd. Doç. Dr. Ali Berat Alptekin hazırlamış; hocasının anısına... Konya'da yayınlandı. Prof Sakaoğlu'nun hayatını, yayınlarını ve yazılarından seçmeleri yapıyor..

ke o heyecanların peşinden topluca koşabilseydik.

Yıllardan 2000, mevsimlerden yaz aylardan ise Temmuz... Gazeteciliği ve Konya üzerine yazdıklarıyla öne çıkan adlardan biri de Av. Mehmet Ali Uz Bey... Bir davet alıyoruz. Huzurevi'nin ilerisindeki bağ evinde bir sohbet toplantısı... Kimler yoktu ki de biz hepsini hatırlayamıyoruz. En büyük yardımcımız veya kopya verenimiz bir fotoğraf. Ağaçların altında sergilerle donatılmış bir yer oda-

sı düzeninde oturuyoruz. Ailenin tepsilerle gelen ikramlarının yanında gökten gelen ikramlar da var. Birkaç dakikada bir elma ağacının dallarındaki meraklılar bize doğru başlarını çevirince kendilerini ya birimizin başında veya orta boşlukta buluveriyor. O günün tek hatırası olan o fotoğrafta kimlerin olduğunu elbette bir yere kadar tahmin edeceksiniz: Küçükbezirci ve Sakaoğlu. Ya üçüncü kişi? A. Sefa Odabaşı... Ama fotoğrafta olmadığı hâlde varlığını is-

pat eden dördüncü kişi?

Rahmetli öğrencim Prof. Dr. Ali Berat Alptekin, emekliliğime yakın bir armağan kitabı hazırlamıştı. Ben de bu kitabın sonlarına 30 fotoğraf-la katılacağım. Ancak kendisinden bir hatıra yazısı istenilen bir arkadaşımız düzenleyici öğrencimize bir teklifte bulunmuş:

“Evet, bir yazı vereceğim, ama bende Saim Hocamızın pek çok fotoğrafı var. Onlardan birkaç tanesiyle de katılmak isterim...”

Cevabımız ‘Evet’ olmuştu ve o vefalı arkadaşımız, güzel insanın bize emanet ettiği 12

fotoğrafı da kitabımıza alivermiştik. Evet, anlamlı bir foto... Yazımızın konusu olan iki dost o ortamdalar ama biri poz verirken öbürü fotoğraf makinesini hayata geçiriyor. O arkadaşımız, Yrd. Doç. Dr. Hasan Özönder idi.

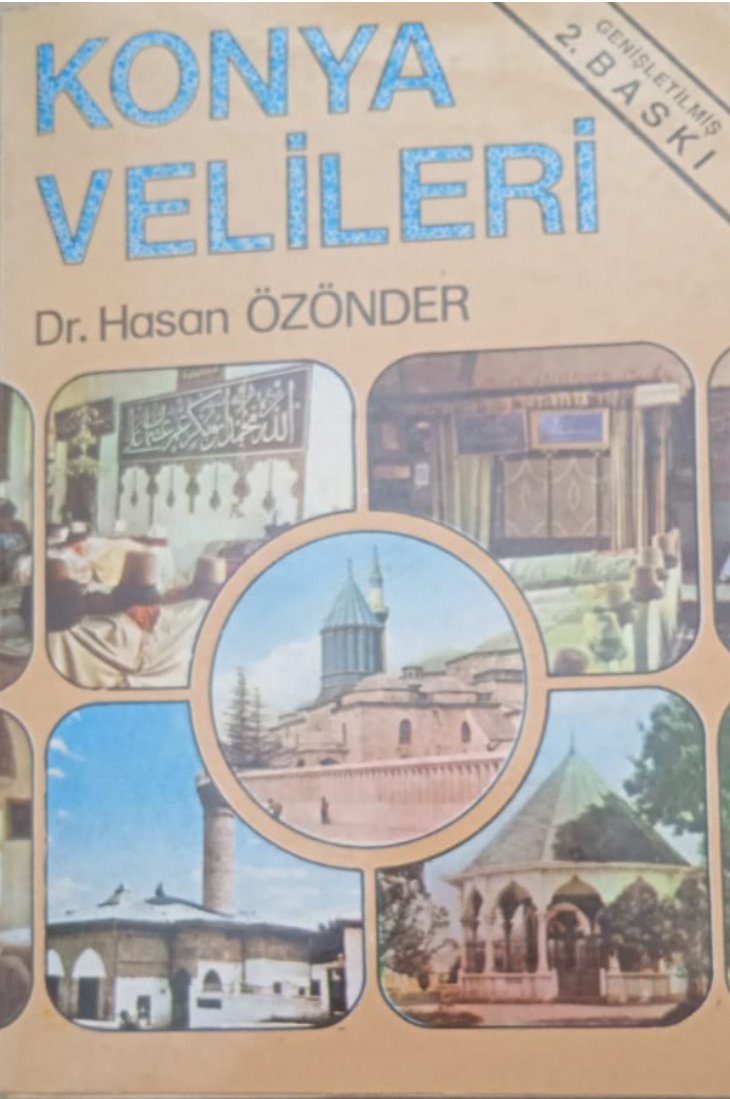
Yukarıdaki bölümü Hasan Özönder dostumuzun anılmasıyla noktalamıştık. O hâlde yeni bir paragraf açarak yolumuzu ona doğru çevirelim.

Yine ayrı tereddüt ile yola çıkacağız: “Acaba biz, Hasan Bey ile ben Saim Sakaoğlu nerede ve ne zaman nasıl tanışıp dostluğumuzun ilk adımını atmıştık? Bunun cevabını vermek çok zor. Ancak güzel tahminlerde bulunabiliriz.

Yukarıda, onun hayatından birkaç küçük fakat önemli çizgileri sunarken şöyle demiştik:

“1979 yılında Erzurum Atatürk Üniversitesi İslami İlimler Fakültesi’nde Türk İslam Sanatları ve Mimarisi dalında doktora derecesini aldı.”

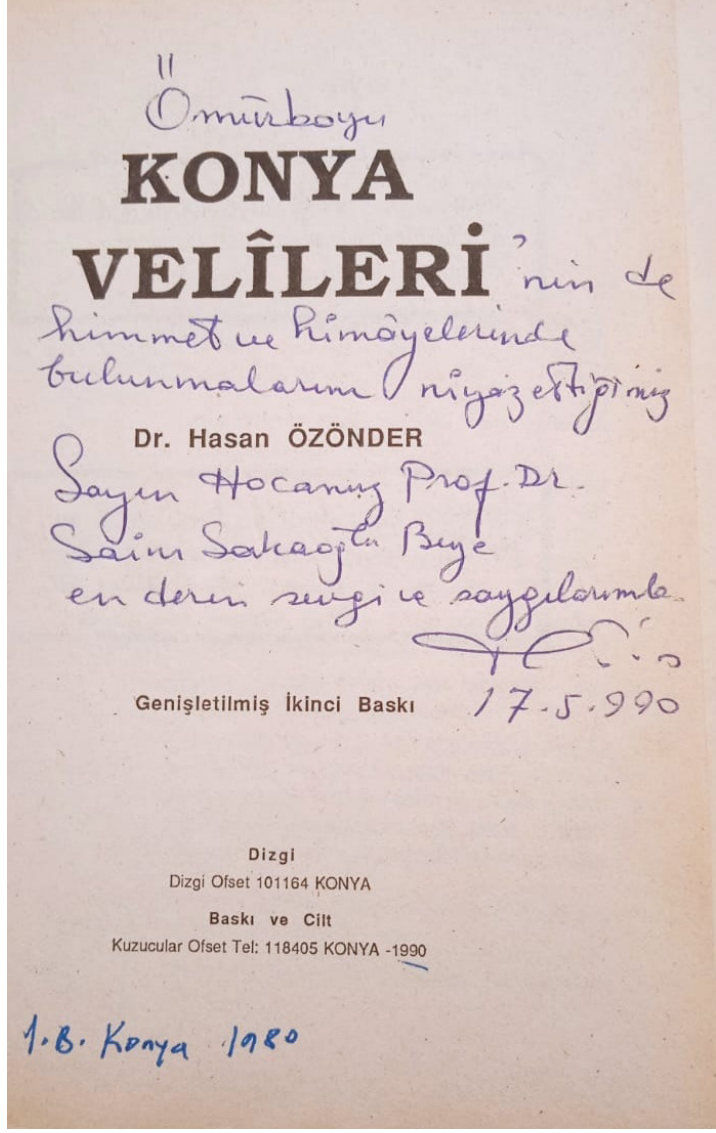
O yıl, bizim Erzurum’daki 12. yılımız. Bir ara Erzurum’daki Konyalılar Derneği’nin başkanlığını da yapmış, oralara kadar gelip de çeşitli sıkıntıları olan öğrenci ve ailelerinin

dertlerine derman olma-
ya çalışmış birisi olarak
onun varlığından da ha-
berdar olmamız gerekirdi.
Belki orada sürekli kalma-
dı, belki işlerinin yoğun-
luğundan görüşemedik,
belki de üniversitedeki
Konyalıların hepsini tanı-
ma fırsatını bulamamış-
tır. Şu bir gerçektir ki az
sayıda fakültesine karşılık
çeşitli alanlarda bir hayli
Konyalı idik.

Mevlâna, halk kültürü,
gençlik gibi konularda
Rektör Prof. Dr. Halil
Cin'in düzenlediği toplan-
tılara sürekli olarak davet
ediliyor ve katılıyorduk.
Bize göre Özönder ile Sa-
kiaoğlu'nun tanışmaları
bu geliş gidişlerden birin-
de olmalı. O yılların tek
üniversitesi olan Selçuk
Üniversitesi'nin, gün-
müzde Necmettin Erba-
kan Üniversitesi Ahmet Kele-
şoğlu Eğitim Fakültesi olarak
hizmet veren kurumunun
bahçesinde var olan Prof. Dr.
Erol Güngör Konferans Salo-
nu'nda nice güzel insanla ta-
nışmıştık. Onlardan birinin
Sayın Özönder olması muh-
temel, hatta mümkündür.

Onun edindiğimiz ilk kita-
bı Konya Velîleri'dir (Konya
1980). Yıllar sonra bu kitabı-
nın 'Gözden Geçirilmiş 2.
Baskı'sı yapılır (Konya 1990).
Artık o yıllarda tanışmışız, bu
yeni baskı bize de imzalanıp
lütfedilmiştir. İşte dostluğu-
muzun başlangıç noktaların-

dan birini oluşturan o anlamlı
satırlar:

Ömür boyu KONYA VELÎ-
LERİ'nin de himmet ve himâ-
yelerinde bulunmalarını ni-
yaz ettiğimiz Sayın Hocamız
Prof. Dr. Saim Sakaoğlu Beye
en derin sevgi ve saygılarımla,
[imza] 17,5.1990

Bu güzel cümlede yer alan
kitap adı, aslında sayfada yer
alan adın değerlendirilmesi
sebebiyle tarafımızdan aynen
korunmuştur.

Hasan Bey'in ailesi iş dün-
yasının tanınmış simalarından
oluşmaktadır. Yıllarca
baba evimizin yolu üzerinde-

SEYİT KÜÇÜKBEZİRCİ

ISSIZ YUVALAR

— KONYA TÜRKÜLERİ —

UMUT YAYINI

ki helvacılıklarının ağırlıklı olarak bilindiği iş yerlerinin önünden geçerken bir gün o yerin özel odasında Hasan Bey ile helva sohbeti yapacağımız hiç aklımıza gelmezdi. Zaman zaman telefonlaşıp, iş yerinin yazıhanesi gibi algılayacağımız bir köşe odasında bir araya gelip sohbet ederdik. Sohbetimiz, Karagöz-Hacivat muhaverelerinde olduğu gibi, o anlatır, biz dinlerdik; biz anlatırız, o dinler havasında sürüp giderdi. Ancak bu arada sözümüz balla kesilmese bile onun kadar tatlı olan helvalarla kesilirdi. İki tabak içinde getirilen çeşit çeşit helvalar yavaş yavaş azalırken sohbet de iyiden iyiye koyulaşırdı.

İnsanın o günleri hatırlayıp derinden bir, 'Hey gidi günler hey.' diyesi geliyor.

Konya'ya kesin dönüş yaptıktan sonra üniversite ve şehirde çeşitli topluluklarda güzel insanlarla bir araya geldik. Bunlardan biri, başkanlığını Av. Mehmet Ali Uz'un yaptığı Konya Aydırlar Ocağı idi. Cumartesi günleri düzenledikleri toplantıların bazılarına katılıyorduk. Hatta bizim de konuşmacı olarak yer aldığımız cumartesiler oluyordu.

Böyle bir cumartesi günü bir doktorla tanıştık. Nükleer Tıp uzmanı olarak Devlet

(Millet) Hastanesinde görevli imiş: Nuri Ahmet Sezer. Başka arkadaşlarla da bu dördüncü katta tanışmışlığımız var. Hatta bunlardan birinde topluca etli ekmek yemiştik. Doktorumuzu birkaç yıl önce kaybettik, ruhu şad olsun.

Başkan Uz'un bir arkadaş topluluğu varmış, belli aralıklarla toplanırlarmış. O bir de kültür insanlarından oluşan yeni bir oturma grubu (biraz mobilya sanayiine girmiş gibi olacağız ama...) oluşturmamızı gündeme getirdi. Azmin elinden ne kurtulur ki... İşte o güzel insanların öncülerıyla ilgili olarak 2010 günlüğümüzden üç başlık:

PAZAR OTURMALARI / 2010

Birkaç yıl önce, mürşidimiz Av. Mehmet Ali Uz'un öncülüğünde bir 'oturma' başlatmıştık. Yrd. Doç. Dr. Hasan Özönder, Dr. Nuri Ahmet Sezer, Müh. Ali Naltekin, Yrd. Doç. Dr. (şimdi Doç.) Caner Arabacı'nın katılımıyla başlattığımız bu 'Pazar oturmaları'na daha sonra Prof. Dr. Yusuf Küçükdağ, Bölge Yazma Eserler Kütüphanesi Müdürü Bekir Şahin, Koyunoğlu Müzesi ve Kütüphanesi Müdürü Hasan Yaşar'ın katılımıyla sayımız dokuza ulaştı (ve donduruldu.). Yılın ilk oturması Sayın Uz'da idi. Genevir helvasının da yenildiği o gün (28 Şubat) benim doğum günümdü. 04 Nisanda Sayın Hasan Yaşar'da, 09 Mayıs'ta Sayın Bekir Şahin'de, 06 Haziranda Sayın Yusuf Küçükdağ'ın Tatköy'deki yazlığında, 4 Temmuz'da sayın Hasan Özönder'de, 01 Ağustosta Sayın Ali Naltekin'in Öncü Kır Bahçesi'nde, 04 Ekimde Doç. Dr. Caner Arabacı'da, 28 Kasım'da da bizim evde idik. Kısımense 2011'in ilk oturması 02 Ocak'ta Sayın Sezer'de olacak.

Bu arada, Sayın Nuri Ahmet Sezer'in Kozağaç'taki genç yazlığında 06 Temmuz'da önce kayısı ziyafetine kon-

KONYA FOLKLORU

1. KİTAP

KONYA MERKEZ TÜRKÜLERİ

2. KİTAP

FOLKLOR GÜLDESTESİ

SEYİT KÜÇÜKBEZİRCİ

Elli beş yıllık dostum
Sevgili Kardeşim, Hocalarım Hocası,
Prof. Dr. Saim Sakağlı'na
sevgilerle...
S.K. B. 24.10.2013

duk, arkasından da saç böreklerine...

OTURMA GECELERİ / 2014

Oturma Geceleri... İlimizin kültür, sanat ve fikir insanlarından küçük bir grup ayda bir gün bir evde toplanır, hâl hatır sorulmasından, hafif şeylerin yenilmesinden sonra sohbe geçilir. Bu sonuncu mektupla bu dostlarımızı da, katılım tarihini esas alarak sıralıyorum: Avukat Mehmet Ali Uz, Sanat tarihçisi Yrd.

Doç. Dr. Hasan Özönder. Dr. Nuri Ahmet Sezer (tıp), Mühendis Ali Naltekin, Doç. Dr. Caner Arabacı (tarih), Bekir Şahin (Bölge Yazma Eserler Kütüphanesi Müdürü), Hasan Yaşar (Koyunoğlu Müzesi ve Kütüphanesi Müdürü), Avukat Serdar Ceylan, Hattat Yrd. Doç. Dr. Hüseyin Üzmez, Sanat tarihçisi Prof. Dr. Ali Boran ve bendeniz. Önceleri Pazar geceleri gerçekleştirilen bu toplantılar yakın bir tarihte cumartesi gecelerine kaydırıldı. İşte 2014'ün ev sahipleri:

30 Mart: Yrd. Doç. Dr. Hasan Özönders

DR. ÖZÖNDER'DEN İKİ KONFERANS

Merhum Özönder'den dinlediğimiz konferanslardan ikisini de hatırlatmadan geçemeyeceğiz:

Yrd. Doç. Dr. Hasan Özönder, Selçuk Üniversitesi Selçuklu Araştırma Merkezinde, 10 Ocak 2009'da eski Konya'yı slaytlar eşliğinde anlattı

30 Mart 2011: Yrd. Doç. Dr. Hasan Özönder Koyunoğlu Kütüphanesi'nde Veli Sabri Uyar'ı anlattı.

Uzun yıllan sonrasından küçük bir not:

VE BEZM-İ MUHABBET 2025

Kurucularımızı bir hatırlayınız. Zamanla sayımız arttı. son olarak eğitimci ya-

zar Ahmet Çelik Bey ile iş insanı Nusret Bey de aramıza katılmışlardı. Ancak sonuncu üyemiz sağlık sorunları sebebiyle ayrıldı. Prof. Küçükdağ ise daha önce ayrılmıştı. Hasan Bey de sağlık sorunları sebebiyle bir ara ayrılmışsa da tekrar aramıza dönmüştü. Derken bir daha 'Allahaismarladık' deyip evine çekildi. Sonrası...

Onun Yaka Yolu'nun sonlarına doğru, Huzur Evine varmadan sapılan sol koldan ulaşılan bir evi vardı. Özel olarak yapılmıştı. Hasta ziyareti ve baş sağlığı dileklerimiz dışında o evde iki veya üç defa ağırlandık. Son ağırlanmaz esnasında bize yapılırken özel olarak düzenlenmiş kütüphanesinin kapılarını açıvermişti. O ne düzen, o ne itina, o ne dikkat... Kitaplar, dergiler ve dosyalar... Keşke bu hazineden daha çok yararlanabilse idi.

Mekânı Cennet, ruhu şâd olsun.

Dr. Özönder'in ve bizim konuşurken çekilen fotoğraflarımız, şu kaynaktan alınmıştır: Seyit Küçükbezirci, Konya Aydınları Üzerine Yazılar / Bilim, Sanat, Folklor, Kültür Adamları, Gazeteler, Gazeteciler, Dergiler – Cumhuriyet Dönemi Birinci Kitap, Konya 2013, s. 20. Oradaki yazı da, Konya Postası'nın Doç. Dr. Hasan Özönder Özel Sayısı'ndan alınmıştır: 27.01.2000.

İKİNCİ BÖLÜM

MERHURLARDAN KÜÇÜK SEÇMELER

Bu iki hemşerim üzerine bir daha eğilebilir miyim, eğilirsem ne zaman eğilirim, bilemiyorum. Bu anlamlı dokunuşlarımızı başka anlamlı dokunuşlarla pekiştirmek isteriz. Kendilerini eski tarihli yazılarıyla gündeme getirmek, böylece bir daha anmak isteriz,

1. TİCARET LİSESİ ÖĞRENCİSİ SEYİT KEÇÜKBEZİRCİ'NİN FOLKLOR KONULU ÇOK ESKİ BİR YAZISI

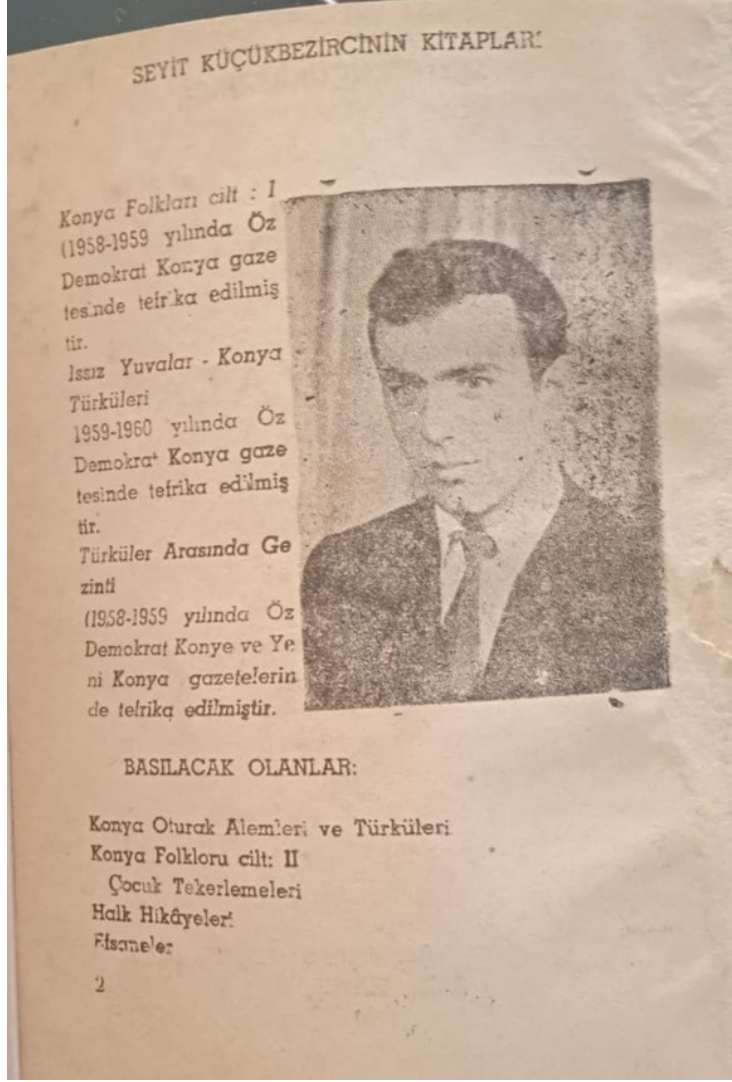
SEYİT KÜÇÜKBEZİRCİ'DEN 66 YILLIK BİR YAZI

BİR DAŞ BEBEK TÜRKÜSÜ

Daş Bebek türküsü halk arasında çok yaygındır. Hemen hemen bilmeyen yoktur. Ama herkes birer parçasını bilir. Türküyü Konya'dan derlemiştir.

Daş Bebek türküsünün acı bir hikâyesi vardır. Türkü görüldüğü kadar basit değildir. Düşündükçe derinleşir, okundukça derinleşir. Gelelim hikâyesine:

Bir delikanlı ile bir kız evlenirler, ama aradan yedi sene geçer bur tane olsun çocukları olmaz. Tanrıya gece gündüz

yalvarırlar. Secdelere diz çöker, gözlerinden yaşlar akıtırlar, gene de bir çocukları olmaz. Baş vurmadık çare kalmaz. Hacılarından, hocalardan, hekimlerden bir fayda görülmez. Gelinin kocasıysa "İle evleneceğim" diye tutturur.

Bir sabah tan yeri ağarıırken gelinin kocası camiye gider. Gelininse gene yaraları tazelebilir. Sokaktan bebek büyüklüğünde bir taş parçası alır, getirir. Üzerine entariler giydirir. Çocuk gibi kundağa sarar, beşiğe yatırır. Ortalık ağarıyor. Doğu taraflar kızarıyor. Güneş ağır ağır doğmakta. Gelin beşiği hem sallıyor, hem ağlıyor. O anda ulu Tanrı'nın bir hikmeti

Dr. HASAN ÖZÖNDER

SİLLE

(Tarih-Kültür-Sanat)

1998
KONYA

olarak beşikteki taştan bebek canlanıyor.

Allah geline acıyarak taş be-
beğe can veriyor. O zamana ka-
dar kocası camiden geliyor. Ta-
şın canlandığını görünce oda-
dan kaçıyor. Taş bebek beşikte
ağlıyor. Gelinin göğüslerinden
sütler akmaya başlıyor. Gelin
bu ani mucize karşısında aşı-
ğıdaki türküyü söylüyor.

Vardım tandırın başına

Başımı göydüm daşına

Bak şu Tanrı'nın işine

Dil verdi mermer daşına

Nenni daş bebeğim nenni

Emek boş bebeğim nenni

Vardım çamaşırhaneye

Oturdum çamaşır yumaya

Düva itdim ben Mevla'ya

Nenni daş bebeğim nenni

Emek boş bebeğim nenni

Daş bebek beşşikden düşdü

Annesinin aklı şaştı

Babası odadan kaşdı

Nenni daş bebeğim nenni

Emek boş bebeğim nenni

Daş bebek beşikde ağlar

Sütüm güldür güldür çağlar

Nenni daş bebeğim nenni

Emek boş bebeğim nenni

(Özlem, 1 (2), Şubat
1959, 7.14)

Türkümüzün hikâyesi ve
metni bu kadar. Rahmetli
Küçükbezirci, ertesı yıl
(1960), Özlem'in kurucula-
rın hepsinin üniversite öğ-
renimleri için Konya'dan
ayrılmalarından sonra kü-
çük boy ve 100 sayfalık bir
kitap çıkarır: Issız Yuvalar.
O, yukarıdaki türküyü bu
kitabına da alır. Ancak bilgi
kısımını biraz kısaltılmıştır..

Buna karşılık kitaptaki tür-
külerin pek çoğunun sonuna
eklediği. Türkü Hakkında adlı
bilgi notunda şöyle demek-
tedir: Taş Bebek türküsünü Kon-
ya'da derlemiştik. Konya'da
çok yaygın bir türküdür. Çok
eski türkülerimizden olduğu
zannındayız.

Rahmetlinin sağlığında ya-
yımlanan ve bir Küçükbezirci
Koleksiyonu gibi algılayacağı-
mız dev bir kitabı vardır: KON-
YA FOLKLORU / KONYA
HALKINDAN DERLENMİŞ
HALK KÜLTÜRÜ ÜRÜNLERİ
GÜLDESTESİ. Bu türkümüzü
orada da buluyoruz. Burada,
metnin sonunda iki başlık ve-
riliyor:

AÇIKLAMALAR: Eski, yay-
gın bir Konya türküsü. Bir aile
probleminin bir mucize ile çö-
zümünü konu alan, güçlü söy-

leyişi olan bir türkü. Ülke-
mizin birçok yörelerinde
varyantlarına rastlanıl-
makta. Derleme yılı: 1957,
Konya, şehir içi.

KELİMELER: Burada,
türkü metninde geçen çoğu
yerel ağız özellikleri taşıyan
sekiz kelimeye yer verilmiş-
tir.

2. YRD. DOÇ. DR. HASAN ÖZÖNDER'İN SİLLESİ'NDEN SEÇMELER

Yrd. Doç. Dr. Hasan
Özönder'in yayımlanmış
kitaplarının sayısı 13'tür..
İşte onun kitaplarından ba-
zıları:

1. Mimar Sinan, Konya
1972.

2. Konya Velileri, Konya
1981, 1990.

3. Evvel Zaman İçinde Me-
ram, Konya 1998.

4. Sille (Tarih-Kültür-Sa-
nat), Konya 1998.

5. Eski(meyen) Meram,
(F o t o ğ r a f
Albümü),(Komisyon), Konya
2000.

6. Selçuklu Emiri Beşare
Bey ve Başarakavak, Konya
2001.

7. Ansiklopedik Hat ve Tez-
hip Sanatları Deyimleri, Te-
rimleri Sözlüğü, Konya 2003.

Biz, bu listede 4. sırada yer
alan Sille kitabı için yayımlan-
dığı dönemde bir tanıtma yazı-
sı yayımlamıştık: Akademik
Sayfa, Konya Postası, 04 Mart

Dr. Hasan ÖZÖNDER

SİLLE

(Tarih, Kültür, Sanat)

1998

KONYA

1998.

Aşağıda bu kitapta yer alan
birbirinden değerli konular
arasından seçeceğimiz birka-
çından küçük bölümler sunu-
lacaktır. Burada, alınan bölü-
mün ana ve alt başlıkları veri-
lecek, ayrıca sayfaları da göste-
rilecektir Seçmeler, biraz Sille,
biraz da konya'dan olacaktır.

ÂŞIK MECLİSLERİ

Sille ve Silleli âşıklar deyince
dillere destan olan Âşık
Meclisleri"nden bahsetmeden
geçmek doğru olmaz. "Âşık
Meclisleri" başlı başına bir ede-
biyat mektebi, gönül ve teren-
nüm ziyafetidir.

Sille'nin âşık meclisleri günlerce öncesinden duyurulurdu. Merakı, hevesi, kabiliyeti, arzusu olan, meclisi iple çekerdi. Meclisin yapılacağı yere erkenden gelir, dinleyici-seyirciler için ayrılan yere oturarak, âşıkların gelmesini sessizce beklerdi. Buna "Meclisi tamamlamak" tabir olunurdu.

Kararlaştırılan saatte âşıklar, birer, ikişer meclise gelmeye başlardı. Hazırın tamam olunca, gelenek olduğu üzere, Meclisin başkanlığı ve yöneticiliği en yaşlı saz şairine verilir. "Muamma"yı o açar, "Gazel"e o başlardı. Bu ihtiyar âşık bir manisi olursa görevini ancak kendi arzusu ile, bir arkadaşına bırakabilirdi.

Çalınan ilk parça "Çuhacıoğlu Peşrevi"dir. Bu bütün Anadolu'da yaygın bir âdettir. (s. 291-292)

SULU KAHVE: Konyalı âşıkların sohbet meclisini kurdukları yerlerden birisi de Konya'daki "Sulu Kahve" idi.

1223/1808 yılı dolaylarında Konya'da iki kahve vardı. Bunlardan biri Mevlâna Türbesi'nin batısında (türbe önünde) şimdiki Mevlâna Otoparkı'nın doğusunda "Türbe Kahvesi", diğeri de Buğday Pazarı'nın Larende Caddesi üzerindeki köşede "Ayak Kahvesi" idi.

Türbe önündeki kahvenin müsteciri meşhur Âşık Dertli idi. Burada gönül ehli kişiler, ihtiyarlar toplanır; arasıra etraftan gelen gezginci âşıklar da buraya inerdi. O dönemde askerliğini yapmamış, yani yir-

mibeş yaşını bitirmemiş gençler, bu gibi kahvelere giremezlerdi.

Bu iki kahve ama özellikle "Türbe Kahvesi" adetâ bir edebiyat akademisi ve meşheri durumunda idi. Bu nezih görevine rağmen bazı kendini bilmez kişiler dedikodu yapıp ve vilâyete başvurarak, Vali Sami Paşa'dan bu kahvenin kapatılmasını istiyorlar. Ama kendisi de âlim, fâzıl ve şâir bir zat olduğu için Vali, konu üzerinde durmayarak, böyle bir hataya meydan vermiyor. Böylece bu tehlike de savuşturulmuş oluyor. (s. 300)

(Buradaki, şimdiki Mevlâna Otoparkı ifadesi geçtiğimiz yıllarda yerine başka binaların yapıldığı yer altı otoparkıdır.)

SİLLE TÜRKÜLERİ

Sille'ye dair, Sille'ye ait çeşitli türküler uzun yıllardan beri dilden dile, sazdan saza, meclisten meclise söylenegelmiştir. Bunların çeşitli varyantları vardır. Uzun yıllardan beri değişik saz meclislerinde farklı okuyucuların ve çeşitli sazların eşliğinde söylenile söylenile az çok değişikliğe uğramıştır. Bunlara rağmen Sille türkülerini hemen her saz meclisinin zevki ve gönül ziyafeti olmuştur. Bazıları yurt çapında üne ulaşmıştır. (s. 305)

Biz, her iki dostumuzun bize imzaladıkları eserlerinin ithaf bölümlerini ek olarak sunuyoruz.

(Alıntılarda özgün yazıma uyulmuştur.)